

hævet fra adskillige Sider, at der er Mennesker, som uberettiget oppebærer Renten, er alle af Hensyn til Kritikken af Invalideloven interesserede i, at man faar undersøgt, hvor mange eller hvor faa det her drejer sig om. Det er urimeligt, at Mennesker oppebærer Invalidrente, som ikke er kvalificerede til det, hvis jeg maa bruge det Udtryk. Men vi er paa den anden Side klare over, at det vilde være unødigt haardt pludselig at berøve Mennesker, der hidtil har oppebaaret 800 Kr. om Aaret, denne Understøttelse. Thi man kan vel ikke just regne med, at de er fuldstændig arbejdsføre. Derfor har vi her forsøgt en Aftrapning, saaledes at de i nogle Aar oppebærer visse Beløb. Vi har sat nogle enkelte Tal: 540, 360 eller 240 Kr. aarligt i en vis Aarrække.

Ved Ændringsforslag Nr. 22 foreslaar jeg, at man indfører tre Ord, nemlig: „samt paa Sygehus“. Det er en Ændring, jeg ikke kan tænke mig man kan invende noget imod. Det forekommer mig rimeligt, at man gaar ind paa den.

Ændringsforslag Nr. 26, hvorved tredje Stykke af § 33 udgaar, er en simpel Konsekvens af Vedtagelsen af de Ændringsforslag, jeg her har omtalt.

Dersom Flertallet forkaster Ændringsforslag Nr. 2, som jeg har tilladt mig at stille, og som er tiltraadt af Socialdemokratiet, for hvilken Tilslutning jeg takker, ønsker jeg at tage samtlige de øvrige af mig stillede Ændringsforslag tilbage, da jeg ikke har nogen Interesse i at faa dem forkastet og haaber, at de Tanker, jeg her har gjort mig til Talsmand for, saa vil finde Ørenlyd i det høje Folketing. Det beror altsaa paa Afstemningen over Ændringsforslag Nr. 2.

Ministeren for Sundhedsvæsen (Rubow): Jeg vil gerne takke Udvalget for den grundige og velvillige Behandling, det har underkastet dette Lovforslag, og navnlig vil jeg takke Flertallet indenfor Udvalget, hvis Ændringsforslag jeg alle kan tiltræde.

Det ærede 10de Medlem for 2den Kreds (A. P. Hansen) gjorde nogle Bemærkninger særlig med Hensyn til den Ændring vedrørende de aandssvage, som Udvalgets Flertal foreslaar indført i Forslaget. Jeg tror ikke, det ærede Medlem helt har gjort sig klart den Tankegang, der har præget Ændringsforslaget vedrørende de aandssvage. Det ærede Medlem er dog maaske klar over, at man som Aandssvaghed betegner en Lidelse, der altid er medfødt; de aandelige Lidelser, der ikke er medfødte, kommer ind under andre Rubrikker, men Aands-

svaghed er altid en medfødt Lidelse. Nu er det indlysende, at naar man ser paa denne Lov som i alt Fald en delvis Forsikringslov, saa er det ganske urimeligt, at et Menneske skulde kunne forsikre sig imod en Lidelse eller en Skavank, som det har, inden det tiltræder Forsikringen. I Lovforslagets oprindelige § 1 er der imidlertid med Hensyn til de aandssvage gjort den Undtagelse, at lettere Grader af Aandssvaghed kan komme ind under Invalidforsikringen. Ved lettere Grader af Aandssvaghed forstaar man en saadan Aandssvaghed, som ikke hindrer Individet i at erhverve det nødvendige til Livets Ophold, og naar Individet er af denne Beskaffenhed, mener man, at saa bør det ogsaa have samme Rettigheder som andre Individier i Samfundet, der kan erhverve det nødvendige til Livets Ophold. Paa den anden Side er det imidlertid ganske indlysende, ifølge den Betragtning, at Aandssvaghed er en medfødt Tilstand, at Individet ikke, naar dets Aandssvaghed er af en saa let Art, at det kan erhverve det nødvendige, paa Grund af denne Lidelse kan faa Invalidrente. Hvis den invalidforsikrede med en lettere Grad af Aandssvaghed i øvrigt faar en Lidelse, en Lungentuberkulose eller hvad man vil, som gør ham til Invalid, gaar han ind i de samme Rettigheder som alle andre invalidforsikrede.

Det ærede 10de Medlem for 2den Kreds kom dernæst ind paa en Betragtning, som jeg havde lidt vanskeligt ved at følge ham i, men jeg forstod det ærede Medlem saaledes, at han ved at læse videre i Lovforslaget var stødt paa det Forhold, at man regnede med, at aandssvage i visse Tilfælde havde Forsørgerpligt, hvorfor vedkommende maatte kunne faa Ret til Rente ligesom alle andre, selv om Rentetildelingen skyldtes hans Aandssvaghed. Jeg tror, det ærede Medlem her ikke skelner skarpt nok mellem det at have Forsørgerpligt og det at være Forsørger. Det ærede Medlem ved dog vist, eller burde i hvert Fald vide, at vi er saa ulykkeligt stillede her i Landet, — ligesom man for øvrigt vistnok er det i alle andre Lande — at have et vist Antal aandssvage, der har Forsørgerpligt, baade Mænd, der er blevet Fædre til Børn, og Kvinder, der har faaet Børn, til Trods for deres Aandssvaghed, og vi ved tillige, at en Del af disse i tidligere Tider er blevet gift. Lovgivningsmagtens Opmærksomhed har i høj Grad været henvendt paa dette i mange Henseender uheldige og ulykkelige Forhold, og allerede paa flere Maader er der truffet Foranstaltninger imod, at aands-